

UZASADNIENIE

Dnia 22 sierpnia 2017 roku około godz. 21.30 T. S. (1) samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) jechał obwodnicą miasta W.. Jako pasażerowie podróżowały z nim P. M. (1) i D. K.. Przed nimi jechał pojazd marki D. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez Z. R. (1). T. S. (1) postanowił wyprzedzić samochód marki D. (...). Z. R. (1) utrudniał mu jednak podjęty manewr – przyspieszał, gdy ten znajdował się na równi z nim. Gdy T. S. (1) zdołał wyprzedzić Z. R. (1), ten włączył światła drogowe, oślepiając go. W momencie, gdy T. S. (1) zwolnił przed Rondem (...) uderzył w tył jego samochodu. W wyniku tego zdarzenia nikt z podróżujących samochodem marki M. (...) ani sam oskarżony nie odnieśli obrażeń. T. S. (1) podszedł do samochodu, którym poruszał się Z. R. (1) i wyciągnął mu kluczyki ze stacyjki, bowiem Z. R. (1) próbował uruchomić silnik, by odjechać. Nadto T. S. (1) nabrał podejrzeń, że kierowca pojazdu marki D. (...) jest pod wpływem alkoholu. Następnie Z. R. (1) opuścił swój pojazd i zaczął się oddalać. W tym momencie nadjechał syn oskarżonego. T. S. (1) zadzwonił po Policję. Gdy T. S. (1) oczekiwał na przyjazd funkcjonariuszy Policji, Z. R. (1) wrócił i zachowywał się w stosunku do niego agresywnie. Syn oskarżonego próbował go uspokoić, jednakże bez skutku.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego Z. R. (1) (k. 30, k. 112, 00:05:59-00:06:08 na k. 160, 00:08:30-00:15:25 na k. 160-160v, 00:19:35-00:20:45 na k. 161)
- zeznania świadka T. S. (1) (k. 7v, 00:25:53-00:30:03 na k.161v)
- zeznania świadka P. M. (1) (k. 4v-5, 00:21:28-00:25:26 na k.161-161v)

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji przewieźli Z. R. (1) do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie poddano go badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. O godzinie 22:13 urządzenie Alkometr A 2.0 nr 104/93 wykazało u oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o wartości 1,12 mg/l, z kolei o godzinie 22:22 – 1,14 mg/l.

Dowód:

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 3)

Z. R. (1) urodził się w (...) roku. Posiada wykształcenie średnie, jego zawód wyuczony to technik elektronik. Jest obecnie na rencie, w tym zagranicznej. Z tego tytułu otrzymuje łącznie kwotę około 1500 zł. Oskarżony jest też współwłaścicielem przedsiębiorstwa. Posiada majątek w postaci nieruchomości, maszyn i pojazdów. Nie był uprzednio karany.

Dowód:

- dane podane do protokołu rozprawy (00:02:16-00:04:50 na k. 159v-160)
- dane o podejrzanym (k. 19)
- pisma ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 14, k. 16)
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 17)
- pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k. 18)

Oskarżony przesłuchany w dniu 12 września 2017 roku w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w dniu 22 sierpnia 2017 roku spożywał alkohol w miejscowości R. i nie miał zamiaru wracać do domu. W pewnym momencie zauważył, że ma cztery nieodebrane połączenia od córki, która była w 9 miesiącu ciąży. Z. R. (1) podał, że próbował oddzwonić do córki, jednakże bezskutecznie. Zaniepokoił się i postanowił pojechać samochodem do domu, żeby

sprawdzić, co dzieje się z córką. Z. R. (1) wyjaśnił, że gdy jechał obwodnicą W., znajdujący się przed nim samochód, który wcześniej go wyprzedził, w pewnym momencie zaczął hamować. Oskarżony wskazał, że nie zdążył zatrzymać swojego samochodu, w wyniku czego doszło do uderzenia w poprzedzający go pojazd. (k. 30)

Z. R. (1) przesłuchany ponownie w dniu 12 września 2017 roku przyznał się do zarzucanego mu czynu i wraził chęć dobrowolnego poddania się karze. (k. 112)

Przed Sądem Z. R. (1) przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony oświadczył, że będzie jedynie odpowiadał na pytania. (00:05:59-00:06:08 na k. 160) Oskarżony podał, że tego dnia jego córka była w domu sama. Oskarżony wyraził skruchę, wyjaśnił, że bardzo żałuje swojego czynu. Oskarżony wskazał, że jego stan zdrowia jest kiepski. Może dojść do tego, że będzie unieruchomiony. W tej chwili ma zamiar wyleczyć się, zmienić swoją sytuację finansową. Zdaniem lekarzy jego schorzenia nie są przeciwwskazaniem do prowadzenia pojazdów. Miał w przeszłości problemy alkoholowe, jednakże nie pije od 2015 roku. (00:08:30-00:15:25 na k. 160-160v) Krótko po zdarzeniu pojawił się jego syn, jednak on go nie widział. Oskarżony podał, że jego syn mieszka obok niego – dom przy domu. Z. R. (1) wskazał, że nie przeanalizował wszystkiego i dlatego nie zadzwonił do syna, żeby on albo synowa podeszli do córki. (00:19:35-00:20:45 na k. 161)

Przystępując do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, co zasługiwało na wiarę. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do faktu kierowania przez niego pojazdem w dniu 22 sierpnia 2017 roku po uprzednim spożywaniu alkoholu, a także faktu uderzenia w samochód T. S. (1). Wyjaśnienia w tym zakresie są zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, wspólnie tworzą spójną i logiczną całość. Sąd doszedł do przekonania, że wyjaśnienia Z. R. (1) nie są wiarygodne w zakresie, w jakim podał on, że impulsem do jazdy samochodem po spożyciu alkoholu był niepokój, że coś stało się jego córce. Nadmienić należy, że córka oskarżonego jest osobą dorosłą. Kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu w sytuacji poważnego zagrożenia córka oskarżonego zadzwoniłaby po pogotowie ratunkowe czy na Policję lub do brata mieszkającego obok, a nie do ojca znajdującego się kilkanaście kilometrów od domu. Jednakże gdyby oskarżony rzeczywiście obawiał się o córkę, mógł on wówczas poprosić kogoś z członków rodziny mieszkających w pobliżu, by sprawdził, czy nic złego się z nią nie dzieje. W ten sposób szybciej ustaliliby, czy jego niepokój jest uzasadniony, a także szybciej mogłaby być udzielona ewentualna pomoc. Nadto należy podkreślić, że za oskarżonym jechał jego syn, co wskazuje na to, że w pewien sposób „eskortował” ojca. W ocenie Sądu te okoliczności wskazane przez oskarżonego, stanowią nieudolną próbę usprawiedliwienia swojego zachowania. (k. 30, k. 112, 00:05:59-00:06:08 na k. 160, 00:08:30-00:15:25 na k. 160-160v, 00:19:35-00:20:45 na k. 161)

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka T. S. (1) – kierowcy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) (k. 7v, 00:25:53-00:30:03 na k.161v) oraz pasażerki tego pojazdu – P. M. (1) (k. 4v-5, 00:21:28-00:25:26 na k.161-161v). Zeznania tych świadków były spójne, logiczne i w przeważającej części korelowały ze sobą. Świadkowie ci zgodnie wskazali, że Z. R. (1) uderzył w tył samochodu, którym się poruszali. Po tym zdarzeniu T. S. (1) wyciągnął kluczyki ze stacyjki pojazdu oskarżonego i zabrał mu je. O. wskazali także na to, że zachowanie oskarżonego uzasadniało podejrzenie, że znajdował się on pod wpływem alkoholu. Świadkowie podkreślili, że Z. R. (1) zachowywał się agresywnie wobec T. S. (1). Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom tych świadków.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do tego, aby podważyć prawidłowość przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji czynności w postaci zbadania stanu trzeźwości oskarżonego, ani też rzetelności spisanego z przeprowadzonej czynności protokołu. Sąd uznał za w pełni wiarygodne badanie Alkometrem A.2.0 104/93, które zrealizowano po przewiezieniu oskarżonego do Komendy Powiatowej Policji w W.. Znalazło ono odzwierciedlenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym i wydrukach z pomiarów. (k. 3).

Jako wiarygodne Sąd ocenił także pozostałe dowody z dokumentów w postaci: dane o podejrzanym (k. 19), pisma ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 14, k. 16), informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 17), pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k. 18), kserokopia dokumentacji medycznej (k. 31-07, k. 142-150). W

ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia autentyczności wskazanych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu.

Z. R. (1) został oskarżony o to, że w dniu 22 sierpnia 2017 roku w W., woj. (...) - (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości 1,12 mg/l tj. 2,35 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym m-ki D. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Przepis art. 178 a § 1 kk stanowi, iż karze podlega, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przepisem prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego (główny przedmiot ochrony) oraz życie i zdrowie (dodatkowy przedmiot ochrony) – J. F., w: B., Kodeks karny, 2006, s. 320.

Z treści art. 178 a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze – sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie – prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego, wreszcie po trzecie – pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Niewątpliwie Z. R. (1) prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony kierował bowiem pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...). Sąd Najwyższy uznał, że: „pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower (wyr. SN z 4.2.1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, Nr 10). Prowadzenie pojazdu nie ma swojej legalnej definicji. Nie ma jednak wątpliwości, że prowadzenie pojazdu immanentnie łączy się z podjęciem czynności polegających na wprawieniu pojazdu w ruch, a następnie na utrzymywaniu pojazdu w ruchu (R.A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 22.7.1993 r.; II KRN 110/93 oraz J. Wojciechowski, Kodeks karny, s. 102).

Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie poddano go badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. O godzinie 22:13 urządzenie Alkometr A 2.0 nr 104/93 wykazało u oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o wartości 1,12 mg/l, z kolei o godzinie 22:22 – 1,14 mg/l. Pomiary te są miarodajne, zostały potwierdzone w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym.

Z. R. (1) kierował pojazdem mechanicznym, tj. samochodem osobowym marki D. (...), po drodze publicznej, gdzie odbywa się normalny ruch pojazdów drogowych, co stanowi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Należy zauważyć, iż dla przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3). Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – jechał on obwodnicą miasta W..

Występek z art. 178a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest więc świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, iż oskarżony, spożywając alkohol w dniu zdarzenia i to w takiej ilości, która podczas badania o godz. 22:13 wynosiła 1,12 mg/l zdawał sobie sprawę z tego, iż nie powinien jeździć pojazdem mechanicznym, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał, że zanim postanowił wrócić do domu, spożywał alkohol. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Podkreślić należy, że kwestia karalności tego rodzaju zachowań jest powszechnie znana.

Sąd oskarżonego Z. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest występkę z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk zagrożone jest alternatywnymi karami: grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwóch. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że nie ma przesłanek do orzekania wobec oskarżonego kary grzywny, bowiem w przypadku Z. R. (1) cele przed nią stawiane w sposób pełny może spełnić jedynie kara surowszego rodzaju – kara pozbawienia wolności. Orzeczenie kary ograniczenia wolności byłoby w ocenie Sądu niecelowe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego. Sąd uznał, że wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności za popełnione przestępstwo będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości i winy oskarżonego. Oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a co za tym idzie takiego, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższym dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkim. Do okoliczności obciążających mających wpływ na rodzaj i wymiar kary Sąd zaliczył także wysoką zawartość alkoholu w organizmie Z. R. (1), powodującą znaczne ograniczenie funkcji psychomotorycznych. Mimo takiego stanu oskarżony zdecydował się jednak prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym na trasie R.-W.. Podkreślić należy, że oskarżony nie musiał prowadzić samochodu. Nawet jeśli obawiał się o swoją córkę, która była wówczas w 9 miesiącu ciąży, mógł w inny sposób sprawdzić, czy nie jej nie zagraża, choćby prosząc o to innych członków rodziny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę miał przede wszystkim na uwadze fakt, że Z. R. (1) spowodował konkretne niebezpieczeństwo w ruchu drogowym – spowodował kolizję. Za naganne należy uznać także jego zachowanie po tym zdarzeniu. Początkowo oskarżony próbował odjechać z miejsca kolizji, a następnie zachowywał się agresywnie w stosunku do drugiego uczestnika. Oskarżony nie zainteresował się też stanem podróżujących pojazdem, w który uderzył, nie ustalał, czy nie wymagają oni pomocy lekarskiej.

Z kolei jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego, okoliczność, że Z. R. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz to, że przed Sądem wyraził skruchę.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby. Zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec

nego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z analizy informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że Z. R. (1) nie był uprzednio karany. Sąd wyraża przekonanie, że czyn oskarżonego stanowił jedynie incydent w jego życiu. W ocenie Sądu wykonanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie jest niezbędne dla resocjalizacji oskarżonego, a co więcej, lepszy wynik osiągnie się poprzez jej zawieszenie, umożliwiając oddziaływanie na oskarżonego w ramach środków niepozbawiających wolności. W ocenie Sądu, wskazany okres próby - orzeczony na możliwie najdłuższy okres – pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, a jednocześnie skontrolować postawę i zachowanie oskarżonego w tym czasie.

Aby zwiększyć oddziaływanie wobec oskarżonego, na podstawie art. 73 § 1 kk Sąd oddał Z. R. (1) w wyznaczonym okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Dodatkowo Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Sąd miał na uwadze okoliczność, że oskarżony był w przeszłości uzależniony od alkoholu. Z dokumentacji medycznej wynika, że rozpoznano u niego toksyczne uszkodzenie wątroby. Mając w ocenie okoliczności niniejszej sprawy, w ocenie Sądu uzasadnione jest podejrzenie, że w przypadku Z. R. (1) może występować obecnie problem nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 71 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych. Orzekając grzywnę obok kary pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd miał na uwadze to, że będzie ona stanowiła realną dolegliwość dla oskarżonego, a przez to wpłynie na przestrzeganie przez niego porządku prawnego. Wymierzając oskarżonemu karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk wskazać należy, że nie sprzeciwia się temu fakt, że kara grzywy stanowi jedną z alternatywnych sankcji, jakie można orzec za występki z art. 178a § 1 kk. W przypadku oskarżonego wymierzono bowiem karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co w takiej sytuacji powoduje, że orzeczenie kary grzywny na innej podstawie niż art. 71 § 1 kk jest niemożliwe. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2000 roku (w sprawie I KZP 12/00, opublikowanym w OSNKW 2005/5-6/44) stwierdził, że orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk jest niedopuszczalne tylko wtedy, gdy zaistniały podstawy do jej wymierzenia określone w art. 33 § 2 kk albo w sankcji przepisu typizującego przestępstwo przewidziana jest kumulatywna kara grzywny. Ustalając ilość stawek dziennych kary grzywny Sąd wziął pod uwagę omówione powyżej okoliczności łagodzące i obciążające, zaś wysokość stawki dziennej tej kary – dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego. Skazany otrzymuje renty, jest współwłaścicielem przedsiębiorstwa oraz posiada majątek w między innymi w postaci nieruchomości. W realiach niniejszej sprawy orzeczona grzywna będzie w ocenie Sądu jedyną faktyczną dolegliwością związaną ze skazaniem oskarżonego za popełnione przestępstwo, bowiem nie można zakładać, że w przyszłości dojdzie do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, co do którego, przynajmniej na etapie rozpoznania sprawy i wyrokowania, istniała pozytywna prognoza kryminologiczna.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Przy wymiarze tego środka karnego Sąd uwzględnił wszystkie opisane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące.

Na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. w wysokości 5.000 złotych. Treść art. 43a § 2 kk wskazuje, że orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego świadczenia pieniężnego jest obligatoryjne w sytuacji skazania go za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Jego wysokość została orzeczona w najniższym możliwym wymiarze, czyli przez zasądzenie od oskarżonego na rzecz wskazanego Funduszu kwoty 5.000 zł.

Na podstawie art. 63 § 4 kk Sąd na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez Starostę (...) od dnia 22 sierpnia 2017 roku.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 627 kpk obciążył go kosztami procesu, a w tym zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, uzasadnione wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w wysokości 70 zł. Ponadto Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę sądową w wysokości 680 zł, zgodnie ustawą z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.